

השיח המזמר

לא במקרה, קרוב לודאי, בחרו הלוחמים הישראלים ללכוד את שיח עובייד בשעות המוקדמות לקראת הבוקר של יום הששי. ניתן היה להניח שלקראת יום השבתון המוסלמי, גם אותו נוהג היה שיח' עובייד לנצל לצורך ה

שיח' עובייד קלף חזק

שמעטים כמותה למידור ולשמירת סודיות בהיסטוריה המודרנית.

צוות החוקרים היה מוכן לכן מראש עם צרו מפתחות מתחכמים כדי לפתוח את פיו. אמנם מחר — האובייקט נראה קשה לפיצוח — איש דת פאנאטי, מאלה המטיפים שהמיות הוא התגשמות הקדושה. אבל מאידך גם מתחת לגלימת השיח' מסתתר הרצון לחיות. לחזור הביתה. לחשוש לגורל האשה וחמשת הילדים בנ'ב'שית. להאזין בקש בתנאי חקירה מיידית, מבודד מן העולם, ולהתחיל לשפת פעולה עם חוקריו, המדברים בשפתו לא פחות טוב ממנו. להכניס לויכוחים רתיים כדי להסיר את ממצעי הטרור שלו ותוך כדי כך להוריד דות בהם. להציג עצמו כקצה הקרחון, אחרי הכל, ותוך כדי כך לפרט שהקרחון במלואו מגיע דרך שגרירות איראן בדמשק לטהראן, ומגיבשית לשיח'השייכים, פאראללה. העובדה היא שהחקירה הצליחה כבר בראשית. משום שבתחילת השבוע שעבר יכלו מקורות בטחוניים למסור לעיתונות המקומית והבינלאומית כמה וכמה מ"פסוקי השטן" (חלק ב') מפיו של שיח' עובייד. לא רק על חלקו בחטיפת שני החיילים הישראליים אלא בסידרת מבצע טרור ארוכה, כולל תכנון חטיפת הקולונל היגנס, בביתו, ועד טשטוש עקבות המעשה בסיוע השיח' לחוטפים. אכן סידרת פסוקים אלה מתוך ספר הטרור של השיח', היה בהם כדי להקפיא דם. קרוב לוודאי שישראל וארה"ב — לא היו מסוגלות לדעת עליהם לעולם אילו לא הובא עובייד לישראל.

אמריקה מתוערת

ל בירת השיח' לחצה על כפתור סמוי בצומת העצבים של מערכת הטרור הלב

פסוקי השטן

(חלק ב')

שמיר זקוק להעניק פרס לאלימות בדמות תכנית הכניעה של בחירות למועמדי אש"ף. איש אינו אומר שהתשובה למאבק עם הפלשתינאים אינה חייבת להיות בטופו של דבר מדינית. אבל בטחון ישראל קודם לכל — באחיזה ב-20 ק"מ בתוך לבנון, ועוד יותר בשליטה בשטחים בלב המדינה. מן הרגע שבו שר הבטחון רבין עצמו (שגם הרשה זאת לאלופיו שנכשלו), החלו להסתיר את מחירם המתמשך בהסבר ש"אין בשטחים פתרון צבאי אלא מדיני". מן הרגע בו החדירו לראשי האזרחים כי חייבים להתחשב כמעט אך ורק במה שתובעת ארה"ב, ישראל נכנסה לסחרור המסוכן ביותר מאז הקמתה.

עמרם מיצנע 20 חודשי מחדל מ'קצווע'

די לבחון את המצב בדרום-לבנון כדי להבחין בשניות ובסתירה, אם לא הבלבול שהחייבאללה רוצים בפגיעויהם הוא שניסוג מדרום לבנון. כפי שהמחבלים מיו"ש רוצים בפעילותם שניסוג ממרכז הארץ. מדוע לא יוצא צה"ל מלבנון — למרות הצהרות הרבה של מנהיגי "העבודה"? כי איש לא יעז לחשוף את הקיבוצים, הישובים, ואת קריית שמונה לחסדי חידוש הטרור מלבנון, כשחוליות של פלשתינאים הן המנסות כל פעם מחדש לחדור לישראל. מימי סעאר חרא, מזה כתרסר שנים, צה"ל נמצא באופן פיזי בלבנון בניגוד להחלטות או"ם ולא חולם כלל לזוז משם. המערכת שם ממוסרת, וכולם מבקשים שזה הכרחי, כשמדובר באיום טרוריסטי קטן יחסית. איום שהוא אין לעומת זה הקיים בפועל, ובעיקר ככה, ביו"ש ובצרור עת עזה — בנוסף לאיום הצבאי הכולל. בלבנון הצורך בתשובה צבאית ישראלית הוא ברור — לפני כל סדר מדיני. ואילו ביחס ללב הארץ — החינויות שבתשובה הצבאית לפתע נעלמת מראשי צמרת הכט חון. שם מחפשים מפלט מיד ב"פתרון מדיני", מעניקים למחבלים וראשיהם אשלייה מדינית, נוטעים בהם תקוות שהם הדרג המדיני להמשך האלימות הקרויה אינתיפאדה.

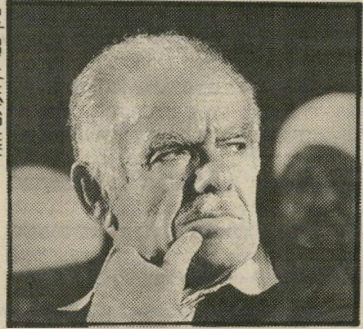
ל בירת השיח'

רק את היכולת המבצעית הישראלית לספל בעילות, בשטות מיוחדות, באלימות הפלשתינאית, במקום להטיל זאת על אוגדות אדירות. אלא את נקודת התורפה העיקרית — היכולת של הצמרת הישראלית לקבל החלטה נועזת ליוזמה חר'פעמית ספוראדית, בניגוד לאי יכולתה להתמיד בסידרת החלטות מסוג זה לאורך זמן ממושך. והו בריוק ההבדל התהומי בין שיטת ה"חאפ" לבין ההכרח הגורלי והקשה לקיים מדיניותתחזוקה מתמשכת וכולל התחומים, במדינה שחייבת עדיין לצקת את יסודותיה.

"פיקחותם המאוזנת" בהתנגדותם לכל יוזמה יוצאת-דופן. כי לאור תוצאות לכידת עובייד יש מקום להרהורים מדוע לא בוצע מבצע דומה הרבה לפני כן. לא רק אחד — כי אם רבים. מדוע צריכים שבויים ישראליים להינמק בידי שוביהם האכזריים זמן כה רב כדי שרק לאחר למעלה משנתיים יבואו שרינו ויספרו עד כמה הם מחוייבים לגורל "ילדינו", "חיילינו" ו"שבוינו". מדוע עד עתה היה גורלם של כל אלה נתון בידי מתאמים למיניהם בעלי רצון טוב אך חסרי מעש במשרד הבטחון, וכל מיני "מתגדים" שנוסעים ובאים ברחבי העולם במשך שנים — כשמומן כבר ידוע שאין תוחלת במומ"ם וב"מגעים" שהם מנהלים.

שיחוק בצמרת

כלית נאמר, שקיים שיחוק מסוכן בצמרת הישראלית בקבלת החלטות נועזות ורציניות בכל התחומים, לרבות בבטחון. רק לעיתים רחוקות מתנערים מן השיחוק — כמו כפרשת עובייד, או הוצאת

שמיר שקיעה מעמד ישראל

להורג של אבו ג'יהאד בתונים, שלפי הפרסומים הורים בוצעה בידי צה"ל. אילו לצמרת המדינית — כצוות — הייתה רק עשירית מההחלטיות, ההקרה והמקצועיות של הלוחמים הצעירים וקציניהם שהביאו את שטח הטרור עובייד, היה מצבה של ישראל משתנה מקצה עד קצה בכל התחומים.

ההדר הרב וגם ההערכה הלא-מעטה שזכה לו המבצע ברחבי העולם, ולעיתים מעבר לכל פרופורציה, מוכיח גם הוא עד כמה שוקע בשנים האחרונות מעמדה של ישראל, לרבות תדמיתה החיונית ככח צבאי. עד כדי כך, שישאל אשר ביצעה כבר מבצעים מסוכנים פי כמה, זכתה לתשואות על מבצע שהוא מורכב פחות ופשוט יותר ממה שידעה.

לקח לבנון

היו באלה, גם שרים ובמיוחד דוברי השמאל שסיהרו להבטיח ש"אין קשר בין המבצע לבין המשך התהליך המדיני בשטח". אבל הקשר קיים. המבצע הצבאי המוצלח על כל היבטיו רק מבליט את המחדל המקצועי בטחוני המסוכן ביותר, המתמשך מזה כ-20 חודש ביהודה, שומרון וחבל עזה. אילו היו משקיעים מוריעין, דמיון, החלטות יות יוזמה בטיפול במחבלים ביו"ש ועזה כמו במבצע עובייד, לא היה ראש הממשלה יצחק

נונית-שיעית-איראנית. ומה שלא פחות חשוב, להבדיל, בוואשינגטון. הממשל האמריקאי שכח והשכיח את בע"ית חטפיו בלבנון. טראומת "איראנגייט" שכמעט מוטטה את ממשלו של הנשיא הקודם רונאלד רייגן, שיתקה גם במימשל ג'ורג' בוש כל רצון להסתכן ביוזמה כלשהי לשחרור בני הערובה. למעשה נתן המימשל לאזרחיו להרהר בידי החיוב-אללה בלבנון. כתוצר-לואי מהמבצע הישראלי נאלץ המימשל להיפרד מהבארבקי של חופשת הקיץ, כדי ליטול אחריות בשאלת איראן ובנייהסותה בחיוב-אללה בכלל ולגורל חטרי פיה בפרט.

אמנם בתחילה נהג המימשל בנסות ובחור סר סבלנות כלפי ממשלת ישראל. גער, נזף והסתייג ממנה בפומבי, ועוד יותר בחשאי, בימים הראשונים של הפרשה. אולם יחד עם עמידתה התקיפה של ישראל על עקרונותיה השתנה גם יחס המימשל. אף הוכרזה כוננות לשגר אניות מלחמה להפצצת מטרות אפשריות בלבנון, ובעיקר באיראן. בפעם הראשונה מזה שנים, מאז מלחמת הלבנון למעשה, עת נאלץ המימשל לתמוך — ולסייע — בגירוש אלפי מחבלי אש"ף מביירות ובראשם יאסר עראפת, נעמד המימשל מאחורי קו הפעולה הישראלי. ואם יש סיכוי לא רק לשחרור החיילים הישראליים — אלא גם לשחרור בני הערובה — והוא כלל לא ברור עדיין — הרי רק המבצע הישראלי והמדיניות שנקטה בעקבותיו, הם שיצרו אותו. אם יצליח התהליך — ייזכר המבצע כהיסטוריה.

קרדיט לרבין

מכל מקום הקרדיט מגיע כבר עתה לרבין זה, ברמה המדינית, בראש ובראשונה לשר הבטחון יצחק רבין, שהתעשת לפחות לרגע: העלה את היוזמה הצבאית ללכידת השיח', ודחק בעקבותיה את היוזמה המדינית בהצעתו לעיסקת החליפין הכוללת של מחבלים תמורת שבויים ובני הערובה. שר הבטחון רבין, נראה היחיד מתוך השלושה, שכללו גם את יצחק שמיר ומשה ארנס, שהבין מה בריוק מתרחש ומה צריך לעשות. השניים כאילו רידו אחריו בהצהרות

רבין ושומרון פיתרון מדיני צבאי

והורעות חסרות משמעות, ולפחות פעם אחת — אפילו מטעות. אבל השאלה היא כמובן, כמה זמן יוכל רבין להתמיד בעמידתו — כי בממשלה יש גם הרבה משה שחל, אשר את האנרגיה שלהם מוציאים על הוכחת "בתונתם המתונה",